

Rainer Veil & Demdike Stare – underjordisk mareridt

Til Strøm lagde Cisternerne under Søndermarken gotiske rum til en dobbelt koncertoplevelse ud over det sædvanlige.

Anmeldelse af Helge Frandsen 12. august 2014 kl. 13:57, foto af Flemming Bo Jensen

Koncert
Cisternerne

Som man i tasmørket, kun oplyst af fuldmånens skær, nærmede sig nedgangen til Cisternerne i Søndermarken mandag aften, kom man helt i den rette sindsstemning til den totale kunstoplevelse, der skulle udspille sig for én de næste par timer. Et lille hint til, hvad der var i vente, kunne allerede anes på overfladen af de underjordiske haller, i det et kloakdæksel pludselig begyndte at vibrere voldsomt og hvid diskant støj hvislede op ad de dybe trapper.

Til trods for forsmagen var de første ti minutters nedstigning en fuldkommen bjergtagende og øjeblikkeligt kuldegysfremkaldende oplevelse. Et øredøvende inferno af trykkomprimeret bas, skurende industrielle klangflader og sporadisk rytmiske beats ramte øregangen først. Som hørecentret prøvede at bearbejde indtrykkene, blev øjnene overvældet af det sælsomme, gotiske underjordiske landskab, bestående af buegang efter buegang kun oplyst af store stearinlys og glimtende stroboskoplys. Kombineret med den enorme luftfugtighed, følte det som om, at vi – de par hundrede publikummer, der var til stede – havde tabt forbindelsen med virkeligheden for en stund.

Efter de første overvældende sanseindtryk faldt på plads, kunne man begynde at fokusere mere på d' herrer Liam Morley og Dan Valentine, der udgør Rainer Veil (øverste billede), og som stod i midten af rummet og frembragte aldeles fremragende industriel, dubbet techno af fineste skuffe. Det var ikke beatet, men de klagende spøgelsesagtige melodistumper og den brutale underspillede bas, der var i centrum, og i disse rammer passede de perfekt.

Selv om Rainer Veil fremstod særdeles kompromisløse i deres støjhav, var der alligevel en smule holdepunkt i deres løse beatstrukturer, der drev musikken fremad og lod den operere indenfor rammerne af 'klassisk' techno. Ved aftenens anden akt, Demdike Stare, var al musikalsk genkendelighed blæst bort og ordet kompromisløs fik en helt ny betydning.

Demdike Stare

Gennem flere år har Demdike Stare opdyrket mange forskellige aparte mutationer af elektronisk musik, der stikker i alverdens retninger, så det var ikke helt givet på forhånd, hvordan koncerten ville forløbe. Det startede egentlig meget tilforladeligt med en lys atmosfærisk drone. Og den

fortsatte så med at mutere ud i forskellige småknasende retninger uden meget spor af den soniske krigserklæring, som mange nok stod med en forventning om at skulle opleve.

Det var faktisk en smule fladt til at starte med, selv rammerne taget i betragtning. Men pludselig blev en ond dronebas af dommedagsdimensioner hevet op fra dybet, og det føltes som om ens hjerneskalp blev splittet i to. Uden nogen form for beat eller nævneværdig rytmisk struktur drev Demdike Stare deres lyttere rundt i de dybeste afkroge af deres hjernebark, og det var en dybt foruroligende fryd. Hvis ikke det lige var fordi, man vidste, man var vågen, så var det her det perfekte mareridtsscenario, og ét man som rumklangsaficionado og elsker af konventionsudfordrende musik ikke ville have været foruden.

